SIMONIS PISTORII
OPPOLIENSIS SILESII,

Epigrammatum
Octernio Duodecimus,

NOBILITATE GENERIS, VIRTUTUM LAUDE, DOCTRINA, ET PIETATE SINGULARI, ORNATISSIMO VIRO D. SEVERINO MORSTINIO à Rátiborſko,

donatus.

Ad Lectorem.

Carmina digna legi ſunt forſitan hæc quoq;, Lector
Optime, quæ rurſus mitto legenda tibi.
Si quandoq; legis de rebus ſcripta prophanis,
Cur non de ſacris hæc quoque pauca legas?

Nobilitate generis & eruditione præstanti Viro

D. SEVERINO MORSTINIO

S. P.

ETSI non dubito, Nobilis SEVERINE, optimè tibi jam dudum perspectum esse, quàm te & amem & observem, tamen visum est mihi, & hujus opusculi sub nomine tuo editione idem nunc propalare, & publicè coram omnibus testari. Dignus enim es, ut pro tantâ, quâ excellis eruditione, & singulari, quâ ornatus es humanitate, & ameris, & magnifias, non solum à me, sed etiam ab omnibus, ad quoscunque tui notitia pervenit. Et erat quidem animus aliquo operosiore argumento eam significationem voluntatis meæ erga te declarare: sed quia nemo dat id, quod non habet; hoc quicquid est, quod habeo, & præstare possum, tibi confero. Nec ullus dubito, & hæc, ob ipsam materiæ præstantiam, grata tibi & accepta fore. Merè enim sacra sunt; quæ quanti facias, & quantopere iis delectêre, omnibus, qui te norûnt, notissimum est. Certè omnia tibi sordent præ Theologia, ita ut vix etiam aliquid justi temporis tribuas Oeconomiæ, sine quâ tamen quam sit ægrè vitam hanc caducam trahere, neque tibi ipsi dubium esse potest. Deus optimus maximus, cujus tu gloriæ maximè faves, adsit tibi, tuaq; studia sancti spiritus sui numine benedicere velit. Atque quæ tibi affero, quæ est tua humanitas, ea fronte accipe, quâ à me tibi traduntur. Vale, & tui amantem redamare perge.

§(::)§

Ad Nobilem & eruditione præstantem Virum,

D. SEVERINVM MORSTINIVM.

DOcte SEVERINE, *insignis* MORSTINIA *proles,*
Ingenuâ CHRISTUM *qui pietate colis.*
Accipe quæ tenui deduxi Carmina venâ,
Deprompta ex adytis Carmina sãcta Dei.
Otia qui variis impendis multa legendis,
His quoq; volvendis tempora pauca dato.

Iudicium extremum. Matt. 25.

QVanta futura tua est tunc gloria, quanta potestas,
Quantaq; majestas, CHRISTE, *futura tua est?*
In qua nunc resides, cùm te de sede movebis,
Supremâ nobis adveniente die.
Qui tibi nunc adstant, totâ stipante catervâ
Spirituum, quorum est non numeranda manus,
Cùm clangore tubæ resonabunt æthera summa,
Cunctaq;, quæ vivunt, panicus horror aget,
Cùm vitâ functi ruptâ tellure resurgent;
In formasq; ibunt corpora viva novas.
In chaos æternum, cœlum, mare, nubila, tellus,
Et totum Mundi dissoluentur opus.
Ante tuum quandò sistentur cuncta tribunal,
Iudicis ut partes totius Orbis agas.
Tunc dirimes agnos olidis, ceu Pastor, ab hædis,
Omnes in partes distribuendo duas.
A dextris statuesq; agnos, hædosq; sinistris,
Commemorans partis facta utriusq; sua.
Deniq; Regna Piis olim decreta, Malisq;
Assignata diu Tartara nigra dabis.

CHRISTE potens, idem & clemens, da vivere justè,
Quæ præcepisti, factaq; sancta sequi;
Ante tuum ut possim consistere deinde tribunal,
Et tecum ad Patris Regna venire tui.

Ad ingratum, Ibidem.

TV quicunq; rogare audes tibi Cœlica quondam
Regna dari, pariter disce rogata dare.
Nam si pane tuo fratrem nec pascis egenum,
Nec diram sedas fonte fluente sitim.
Nec das hospitium pro CHRISTI nomine pulso,
Nec vestis panno pectora nuda tuo.
Vt releves animum, fratrem nec convenis ægrum,
Nec visis captum, carceribusq; datum,
Nonné rogas tibi Regna dari, te judice, frustrà
Cœlica, cum dare tu parva rogata neges?

Vita æterna.

DE vita quæ nos scimus, loquimurq; futura,
Sunt collata ad rem scilicet ista nihil.
Vel si sunt aliquid, vix hæc millesima pars sunt;
Mens tantum fulgur cernere nostra nequit.
Hoc tantùm nobis nunc est fas scire, loquiq;
Quæ sunt hîc, isthic nulla deinde fore.
Cetera sunt ænigmata, Sphingææq; figuræ,
Nunc nostrum nemo est Oedipus illa sciens.

A resurrectione vita.

QVi putat Astra animas intrare a funeris hora,
Intuituq; Dei, deliciisq; frui,
Errat, & a sensu Scripturæ dissona dicit,
Dissidet a sana tùm ratione procul.

Differri sibi justitiæ dandamq; coronam 2 Timot. 4.
Summo Iudicii tempore, Paulus ait.
Cultores omnes unà Veteresq; Novosq;, Hebr. 11.
Sistendos Cœli sedibus, author ait.
Ordo duplex revocandorum monstratur in auras, 1 Cor. 15.
Primitiæ CHRISTUS, *posteà messis erit,*
Expectandum animæ corpus; sine corpore namq;
Hæc licet existat, nil agit illa tamen.
Corpus it in cineres, animam conservat at ipsam
CHRISTUS *ad adventum providus ille suum.*

Discipulo CHRISTI nihil præstantius, nihil utilius. Matt. 5.

SIt licet invisus cunctis pius aßecla CHRISTI,
Sit licet exosus Munde maligne tibi.
Nil illo tamen utilius, nil pulchrius usquam,
Indigeatq; illo quo magis omnis homo.
Est ille immensi Titan nitidissimus Orbis,
Est sal tàm vasti totius ille Soli.
Nam veluti Phœbus magno gratissimus Orbi,
Ceu nil gratius est utiliusq; sale.
Sic CHRISTI *cultore pio mortalibus ægris*
Vtilius nihil est, aberiusq; nihil.
Nec sine sole diu poßet consistere Mundus,
Nec poßent homines deficiente sale.
Sic homines vitâ non poßent nempe perenni
Vivere, Christicolâ deficiente pio.
Illustrant radiis animos, & pectora Phœbus
Recreat, exortu lætificatq; suo.
Aßecla sic CHRISTI *Scripturæ & lumine vitæ*
Collustrat mentes, lætificatq; rudes.

Sal veluti turpi res a fœtore reſervat,
Multa etiam ſummo ſervat ab interitu.
Sic quoq; Chriſtigena a graveolenti crimine multos,
Et jugi ſervat perditione viros.

Atgumenta fidei ex parte Dei Rom. 8.

QVid mortem metuam? pro nobis mortuus ille
Filius eſt, noſtri motus amore, Dei.
Quid mortem metuam? CHRISTUS *de morte revixit,*
Qui revocandæ animæ fecit habere fidem.
Quid mortem metuam? CHRISTUS *ſuper omnia regnat,*
Qui nos ſpem vitæ fecit habere novæ.
Quid mortem metuam? noſtræ curam ipſe ſalutis
Pontificis CHRISTUS *munus agendo gerit.*
Sint tibi, ſint grates, tot fulcris quod tibi CHRISTE
Collibuit noſtram certificare fidem.

Vero Chriſtiano nihil felicius.

FElix eſt fidei CHRISTO *qui glutine adhæret,*
Illius ex animo Iuſſaq; ſancta colit.
Namq; eſt ille Dei dilectus filius, illum
Ex aſſe hæredem conſtituitq; ſuum.
Cunctorum ille Dei eſt hæres, CHRISTIq; *cohæres,*
Proximus eſt CHRISTO *proximus eſtq; Deo.*
CHRISTE, *meæ robur fidei, pietatis & adde,*
Vt poſſim tanto præditus eſſe bono!

De nomine Ieſu.

O Vox divina! o ſuperâ de luce profuſa!
O vox a ſummi voce profecta Dei!
Nomen dulce, novum nomen, quod ab Ætheris alto
Sancto rerum Opifex indidit ore Deus.

Iosue quod gessit salvans a Gentibus olim
Hebræos, hujus nominis umbra fuit.
Hoc nomen veris hos salvat ab hostibus omnes
Quos modò nomen in hoc credere cunq; juvat.
Huc anime, huc accede, huic sancto nomini adhære,
Hostibus a sævis liber ut esse queas.
Crimine quid pejus? Dæmon. quis Dæmone pejor?
Pessima mors hac quid deniq; morte? nihil.
A tàm vesanis nos asserit hostibus istis
Æterni Iesus Filius ille Dei.
Vnus homo hic nobis moriendo restituit rem,
Atq; resurgendo traxit ad Astra Poli.
Huc anima, huc, inquam, propera, pete nomen Iesu,
Invictâ ut fisum te tueatur ope.
Non est, non aliud nomen sub fornice Cœli,
In quo contingi possit amanda salus.
Tàm validæ vires, data tanta potentia Iesu,
Mens capere ut nunquam, lingva referre queat.
Hic pede figit humum, sed vertice tangit Olympum,
Immò & inaccessos occupat ille locos.
Hîc ubi majestas summa est, sedesq; beatæ,
Immensiq; sacer Numinis ille thronus.
Astant quem circum Genii, mentesq; serenæ,
Quorum quis numerum connumerare queat
Hîc Iesus residet, qui cum Patre cuncta gubernat,
Atq; locum a dextris occupat ille Dei.
O invicte tuâ Iesu nos assere dextrâ,
Defer & ad Patris Regna beata tui!

Ad vitam hanc.

VIta incerta, caduca, brevis, miserabilis, hospes
In Patria, infelix exul in Orbe vago.
Vita haut vita, quid ausim nam te dicere vitam?
Quæ nos incertis ludis imaginibus.
Veriùs hîc carcer, quàm libera vita; suprema
Mors potiùs, quàm tu vita vocanda mihi.
Vita invisa, malis tantis obnoxia, quis te
Quis cupiat, si non unica Caußa foret.
Nempè, quòd illa olim sine te non possit haberi,
Quæ veræ vita est, altera, digna Deo.
Vt mihi sis accepta, isthæc facit unica caußa,
Sola hac de caußa sis mihi longa precor.
Qui vitæ dator istius es, vitæq; futuræ,
In cujus forti est utraq; vita manu.
Lumine me verbi, Deus, afflatuq; guberna,
Vt pòst contingat vita futura mihi!

Transfiguratio CHRISTI. Matt. 16.

SOlis ad exemplum facies tua, CHRISTE, coruscat,
Texta albâ longè candidiora nive.
Hîc vult trina pius fieri tentoria Petrus,
Nempè loci, & Domini captus amore sui.
Intonat è cœlo summo vox alta fragore;
Filius hic meus est, hujus amore flagro.
CHRISTE, quid in toto te magnificentius Orbe,
Aut quid lucidius, splendidius vè fuit?
Quanquam externa modò tunc immutata fuêre,
Ipsa caro talis mansit, ut ante fuit.
Cui te CHRISTE parem, aut similem nunc maximè dicã?
Quando mutata est & tua sancta caro.

Cùm te CHRISTE *suis Pater optimus intulit Astris,*
Naturæ fecit participemq; suæ.
Quid tecum est collata nitens nunc Solis imago?
Caligo, mera nox, cimmeriæ tenebræ.
Ante tuam Genii faciem sua lumina velant;
Tantus CHRISTE *tuo fulgor ab ore venit.*

Ex solo CHRISTO Patrem agnosci. Ioh. 14.

T*E Patrem agnosco: quis te cognoscere Patrem*
Me docuit? Soboles non nisi vera Patris.
Ille voluntatis non notæ nuncius antè,
Ille est vera sui solus imago Patris.
Si vis æternæ promissa agnoscere vitæ,
Si vis sancta Dei nosse statuta Patris.
Si vis affectum blandi cognoscere Patris,
Et vis cara tui cernere corda Dei.
Inspice Doctrinam, Personamq; inspice CHRISTI,
Qui jam promissis vescitur ille datis.
Hoc unum est speculum vitæ specimenq; perennis,
Crede mihi, haut aliter noscitur ille Pater.

CHRISTUS cordis scrutator.

IN *lucem toties produxit* CHRISTUS *apertam,*
In cordis tacito quæ latuêre sinu.
Tanta fuit virtus CHRISTI, *sapientia tanta!*
Interiùs mentes respicit iste Deus.

Ne judicio, sed misericordia.

QVI *partes agis, advocate noster,*
Orbis Iudicis, ô benigne CHRISTE,
Æquè pro meritis, suisq; factis
Cuivis præmia conferendo digna.

A me ſumere pro meis piaclis
Si pœnas tua ſancta fert voluntas;
Ne confunde precor, tuum ſevero
Servum judicio; at mei miſertus
O Ieſu vitiisq́; lapſibusq́;
Eſto propitius, nec acer eſto
Iudex; eſto ſed acer advocatus.

Mirabilis Deus in ſuis operibus.

SVnt opera admiranda Dei non pauca, ſed iſta
Summè admiranda, & prodigioſa minus,
Quæ Deus in CHRISTO *noſtræ Ductore ſalutis*
Edidit, & cunctis illa videre dedit.
Parva loquor, quòd eum fœta de virgine, ſancto
Numine, progeniem fecerit ille ſuam.
Parva loquor, quòd eum donis & viribus auctum
Æqualem in terris fecerit ille ſibi.
Hæc eſt maxima res, nec fando audita, nec unquam
Viſa, à quo præſtans extitit orbis opus.
Quòd, quem inter medios voluit pendêre latrones,
Nunc lateri ſummi conſidet ille Dei.
Quòd, cujus fuit in terris fortuna noverca,
Alitibus pejor, deteriorq́; feris.
Nunc quæcunq; Orbis, quæcunque amplectitur Æther,
Omnia poſſideat; par, ſimilisq́; Deo.
Quòd, Genitori animam qui commendabat, eandem
Nos commendamus, maxime CHRISTE, *tibi.*
O tibi ſint grates, qui noſtri talia cauſsâ
Admiranda iſthæc feceris, alme Deus!

Solus CHRISTUS via, & veritas, & ſalus.

A Patre qui Pastor datus es mortalibus ægris,
Errantes revoca, CHRISTE redemptor, oves.
Quis non errabit tanta in caligine rerum,
Quam Mundo invexit Spiritus ille malus.
Albumen nisi tu tergas de lumine, Verbi
Lumine, nosq; tuo Numine, CHRISTE, juves
Et Verum in tanta quis differitate docentum
Agnoscet, quis se credere vera sciet?
Ni Verbi tua fax nobis sit prævia, CHRISTE,
Et nostra illustres Numine corda tuo.
Tu Doctor noster, tu veræ certa salutis
Semita; nemo, nisi te duce, salvus erit.

Philanthropia Dei. Luc. 15.

QVàm graphicè nobis depicta est Patris imago
A te, in propitio, CHRISTE, benigne, Deo!
Tantus amor nunc est in nos, tàm fervidus ejus,
Non sit ut in Gnatos in Patre major amor.
Nemo tàm malus est, tàm rerum prodigus usquam
Nemo tàm valdè flagitiosus homo est.
Cui non ex animo cupiat dimittere noxas,
Atq; optet Nati suavis habere loco.
Si modò pœniteat, si seq; recolligat ipsum,
Ad Patriosq; focos ille redire velit.
Ad talis Deus est velocior oscula Nati,
Natus ad amplexus quàm Patris iste sui.
Hunc tractat blandè, abjectis centonibus illum
Ornat vestitu splendidiore Pater.
Sic transformari, qui convertuntur, oportet;
Non fas est aliis Astra subire modis.

Iesum esse CHRISTUM. Iohan. 15.

Non

NOn est non alius (quicquid secus obstrepat orbis)
Christiani Populi Rex, Dominusq́; sui,
Quàm Iesus parvâ ille ortus de Nazareth urbe,
Numine conceptus, Virgine matre satus.
Hunc unxit Deus in Vatem, Iordanis ad amnem,
Flamine delapso cœlitùs, atq; sono:
Filius hic meus est Iesus, meus unicus ardor,
Huic parêre omnes, & dare colla volo.
Hunc iterum, postquam perfunctus munere Vatis,
Et morti ereptus, venit ad Astra Poli,
Vnxit in officium Regis, solioq́; locavit
Ille suo, & rerum sceptra gerenda dedit.
Addidit huic omnes Genios, quos continet Æther,
Queîs tanquam famulis utitur ille suis.
Hos quisquis credit de Iesu, & fidit eidem,
Ex ipso natus dicitur esse Deo.
Nempè, quòd & CHRISTO divinum gignit honorem,
Obsequium dictis & parit, ista fides.
Hincq́; ex decreto Patris, veroq́; fidelis
Promisso CHRISTI, manat amanda salus.

Eodem spectat.

DE Iesu ista Fides; quod factus in Æthere summo
A Patre sit Populi Rexq; Deusq́; sui.
Ad sibi fidentes Cœlesti sede locandos,
Ad debellandos suppliciisq́; malos.
Tollere divinis nos cogit honoribus illum,
Ejus & internum cogit habere metum.
Cogit nos etiam decreta capessere cuncta
Ejus, & internum cogit ad obsequium

Quid

Quid ſunt ad Ieſu collati munia Reges?
Vmbra, vel ipſius ſunt ſimulachra rei.
Ius tamen humanos mortalis Regis honores
Exigit, & juſſum cogit ad obſequium.
Huic eſt terreni commiſſa potentia Regni,
Et data terreno frena regenda modo.
Ieſu commiſſa eſt utriusq; potentia Regni,
Et data Cæleſti frena gerenda modo.
Terrenus tantùm Genti Rex imperat uni,
Omnibus his Ieſus quas vagus Orbis habet.
Ad parvum durat ſpatium terrena poteſtas;
At Ieſus Regni jura perennis habet.
Ius habet in corpus tantùm Rex terreus omnis,
Inq́; animam ille poteſt juris habere nihil.
Sed Ieſum penes eſt in utrumq; potentia ſumma,
Conſervare poteſt, perdere utrumq; poteſt.
Facta externa modò Rex cernit & æſtimat idem,
Et mentes noſtras judicat iſte Deus.
Rex, quæ Mundus habet, tantùm bona poſſidet iſta,
Quicquid ubiq; boni eſt, omnia Ieſus habet,
Rex auferre poteſt, nequit autem reddere vitam,
Hoc facere omnipotens Ieſus utrumq; poteſt.
Ius habet & lethi, Stygii quoq; fluminis, iſthuc
Præcipitare poteſt, & revocare poteſt.
Rex mundanus habet bona ſpiritualia nulla,
Ieſus Cæleſtes poſſidet unus opes.
Poſſidet ille Dei ſacrum ſpirabile Numen,
Quin immortales poſſidet ille domos.
Rex in carnales hoſtes; ſed noſter in omnes
Imperium exercet ſpirituale, Deus.

Talis

Talis & est tantus, super Axe, a Patre creatus
Hic Iesus Populi Rex, Dominusq́; sui.
Inferiora illo sunt cetera cuncta, suosq́;
Commißum Imperium cum Patre Iesus habet.
Cui quisquis fidit (meritò autem fidere debet)
Ex summo genitus dicitur eße Deo.
Talis enim doctrinæ ejus constanter adhæret,
Credens Præceptis, Pollicitisq́; Dei.
Talis divinæ permotus amore salutis,
A Patre quam nobis attulit ille suo,
(Cujus firmandæ caußâ miracula fecit,
Atq; lubens animam tradidit ille suam,
Quam pòst in vitam revocatio vera sequuta est,
Et Patris a dextris sessio in Arce Poli.
Regia majestas, Cœli subjectio, terræq́;,
Et quicquid Cœlum, Terraq́; quicquid habet)
Talis quin, inquam, existat Pietatis amator,
Et vitæ verax aßecla, CHRISTE, tuæ,
Non dubium est; namq; est contemptor nemo salutis
Ipse suæ; studio nemo perire velit.
Exq́; Deo demum hoc, si nescis, denuò nasci est,
Hoc summi Gnatos nos facit eße Dei.
Hoc immortales, hoc nos post funera vitæ
Naturæ similes & facit eße Dei.
Quem Mundus spernit nunc turgidus, ô ego Iesu,
Et CHRISTUM credam te, Dominumq́; meum!

In STEPHANUM protomartyrem Christi, Act. 7.

FElix Martyrii cui prima corona paratur,
Qui roseo primus sanguine tingis humum!

Cui sancti facies genii resplendet ad instar,
CHRISTUS & in fato conspiciendus adest.
Quem pro vesanis exoras hostibus, ejus
Inq; manus animam das moriendo tuam.
Et mihi da vires tantas, animumq; paratum,
Ad mala pro verbo perpetienda tuo.
Sim quoque tunc turpi vindictæ liber ab æstu,
Ac moriens animam dem tibi, CHRISTE, meam.

Vera felicitas in quo consistat, Mat: 7.

Ille vir est felix tua qui præcepta tuetur,
Non qui, CHRISTE, tuum nomen in ore gerit,
Nomen in ore gerit tantùm, virtutis at osor,
Quæ probibes verbo, facta nefanda patrat.
Non intrat cor immundum purissimus, olim
Quem promisisti, spiritus ille tuus.
Non intrat pravo vir crimine fœdus in illa,
Quæ promisisti, regna beata, tuis.
CHRISTE, tuo afflatu possim regnoq; fruisci,
Ad præstanda tuo numine jussa juva.

CHRISTUS lux mundi, Ioh: 8.

TE sine, CHRISTE, quid est mundus, nisi noctis imago,
Te sine quid vita est, mortis imago nisi.
Nec quis sit sciri potuit mundi unicus author,
Cunctarum & rerum conditor, ille Deus.
Sed Dî tot fuerant illi, quot nomina rerum,
Quorum fingendi non modus ullus erat.
Nec sciri potuit, quæ sit divina voluntas,
Quæ facienda illi, quæ fugienda forent.
Affectus, non mens, vivendi norma fuêre,
Figmentum cordis quisq; secutus erat.

Et quanquam lex lata fuit, quæ noße docebat,
Vnius numero numinis eße Deum.
Quâ cultus vèlletq́; coli ratione monebat,
Is Deus, & vitæ multa statuta dabat.
Ad patefacta Evangelicæ tua dogmata Legis
Quid sunt ista tamen? sunt ea penè nihil.
Vel si sunt aliquid, minimæ sunt lucis ad instar,
Quæ vix spectari lumine fortè queant.
Quod fax ad solem est (si fas componere magnis
Parva) vetus lex est assimilata novæ.
Lex genti tantùm lucebat, ut hesperus, uni,
In toto mundo cætera noctis erant.
At CHRISTUS *ceu sol, medio cùm sistitur orbe,*
In toto mundi lucet ubique solo.
Ille docet, quis sit Deus is, qui cuncta creavit,
Ille docet, quàm nos more parentis amet.
Ille docet, quo sit legato ad munia tanta
Vsus, ab æthereis, ad loca nostra, locis.
Nimirum sese, patris qui sancta propago est,
Sancto prognatus numine, plenus eo,
Te veniente abeunt nebulæ, noctisq́; tenebræ,
Nube venit pulsâ te veniente dies.
Dic ubi vanorum jam sunt responsa Deorum?
Nunc ubi falsorum sunt simulachra Deûm?
Dic ubi sunt horum luci, ritusq́; colendi?
Nunc ubi gentilis fœda superstitio?
Non secùs hæc CHRISTUS *toto discußit ab orbe,*
Quàm solet hybernas sol abolere nives.
Tu mundum illustras veræ agnitione salutis,
(Cujus in orbe prius mentio nulla fuit)

Tuq́;

Tuq; modum monstras vitæ melioris agendi,
Sitq; doces hujus quale salutis iter.
Immo hanc in sese ostendis modò, CHRISTE, *salutem,*
Cum Patre, quâ multo tempore jam frueris.
Quid dico ostendis? dator es modò, CHRISTE, *salutis*
Istius, æqualis factus in axe Dei.
O verè obscuri lux, CHRISTE, *ipsissima mundi,*
Illustra verbi lumine cuncta tui!

Conditio CHRISTI, & fidelium in hac vita, Luc: 9.

Quid mirum, tua si tàm pauci, CHRISTE, *sequantur*
Terga, & sint comites in pietate tui?
Cùm tua tàm vilis fuerit, comitumq; tuorum
Conditio ex nutu tàm sit acerba Dei.
Ad reclinandum sanctum caput ut tibi CHRISTE,
Nec domus ulla eßet, nec teges ulla foret.
Astutæ sua sunt latebrosa cubilia vulpi,
Quêis se cum catulis contegat illa suis.
Est ramosa arbos volucri, sibi garrula gratos.
Quâ fingit nidos, & quasi tecta parat.
Deterior locus hìc tibi tunc fuit, optime CHRISTE,
Qui nunc in cœlis regna beata tenes.
Sed neque nunc melior sors expectanda tuorum,
Qui tecum ad regni sceptra venire volunt.
Ad cuncta eße pii debent extrema parati,
Ad paupertatem, vincula, flagra, crucem.
Arcta via ad superos conceßa est munere patris
CHRISTE *tui; hac tecum nos decet ire viâ.*
Quid mirum ergò, quòd hîc pauci tua, CHRISTE, *sequantur*
Terga, & sint comites in pietate tui!

Immo hoc est mirum, quòd qui tua, CHRISTE, sequantur
Terga, & sint comites in pietate tui,
Hos miseros! quos urget amor sceleratus habendi,
Quosq; facit tumidos ambitiosus honos.
Tùm quos delectat virtuti inimica voluptas,
Quosq; juvat Veneris castra nefanda sequi.
Qui renuunt & damna pati, pro nomine CHRISTI,
Et renuunt sancta pro pietate mori.
Non isthac nobis ad regna præivit olympi,
Non hac pervênit CHRISTUS, ad astra viâ.
Hæc est lata via; hâc facilis descensus averni,
Hâc itur tristes ad Phlegetontis aquas.

Publicanus Luc: 15.

TAlia qui Doctor nobis exempla canebas,
CHRISTE potens, famuli tu miserêre tui,
Namq; ipse æthereo venisti missus olympo
A Patre deletum crimina nostra tuo.
Et mea tàm fœdi commissum conscia quondam
Pectora terrificat criminis omne genus.
Et mea non ausim sustollere lumina turpis
Ad cœli infelix ostia sancta tui.
Sed procul hinc restans, & terram pronus ad istam
Mœsta manu geminans pectora tundo meâ.
Redde precor justum, justissime, redde, tuoq;
Confirma famulum numine, CHRISTE, tuum.
Sic & ego toto reddam tibi pectore grates,
Et post justitiæ verus amator ero.

Propinqui CHRISTI, Luc: 8.

O tecum IESU conjunctio quanta tuorum!
Illos quàm tecum copulat acer amor!

Hi dulces fratres, hi mellitæq́; sorores,
Immo sunt isti mater amata tua.
Atqui CHRISTE *tui sunt hi? gaudere profectò*
Qui tantâ tecum proximitate queunt?
Qui præcepta Dei *faciunt, parentq́; jubenti*
Qui tibi: quæ tecum glutinat alma fides.
O & me, pie CHRISTE, *tuis adjunge propinquis:*
O & me fidei glutine junge tibi!

CHRISTUS omnia.

QVò magis involvit sese quis rebus in orbe,
Sedulus & Cræsi captat avarus opes.
Hoc magis à CHRISTO,*veraq́; salute recedit,*
Et magis excutitur stultus amore Dei.
Sola salus CHRISTO *servire; obnoxia fraudi*
Cætera sunt: revoca, si sapis, inde pedem.
Quid quæris præter CHRISTUM? *nil omnia,nil sunt*
Hoc sine,cum CHRISTO *cætera dives habes.*

Ad CHRISTUM pro anima.

COmmendâsti animam quondam tu CHRISTE *parenti,*
Hanc ego commendo nunc, pie CHRISTE, *tibi.*
Carceris hanc molem postquam dissolveris ejus,
Corporis & fuerit libera ab exuviis,
Vnde erat, hæc illò redeat, CHRISTE *optime, mundi*
In gremio expectans fata suprema tuo.
Et quia nulla modò sine corpore gaudia sensit,
Nec te, nec Patrem laudat inepta tuum.
Quando immortali fuerit circumdata rursus
Corpore, divino munere CHRISTE *tuo.*
Sentiat & tecum vera nova gaudia vitæ
Laudet & apta dein teq́; Patremq́; tuum.

Credens in CHRISTUM, quisquis ſit, & ubi ubi ſit, eſt Eccleſiæ membrum.

QVid tibi per totam diffuſa Eccleſia mundum
Quæritur, & cœtus ſparſus ubique Dei?
Quiſquis es, in nomen verè ſi velis Ieſu,
Qui nunc in cœlis regia ſceptra gerit.
Si præſcripta ejus ſequeris, ſi ſpiritus ejus
Auræ divinæ te regit atque ſavet.
Hoc ipſo facto jam cœtus portio CHRISTI,
Iam ſacer in CHRISTI *corpore ſurculus es.*
Quid ſtas judiciis hominum? quid fulmine? qui te
De tanto cupiunt præcipitare gradu.
Tu modò fide Deo, mandata fideliter urge,
Et crede in CHRISTUM *non dubitante fide.*
Non vis dira virûm, non vis Acherontis opaci,
Iſto te poterit ulla movere loco.
Eſt immota tui veracis regula CHRISTI,
In verbo vicibus tot repetita Dei:
In me qui credit, manabunt flumina plenæ
De ventre illius viva perennis aquæ.
In me qui credit, poſt triſtia non perit ille
Funera, ſed vitæ jura perennis habet.
Talia conveniunt cui dono munera CHRISTI,
Quem regit alma fides, & regit aura Dei.
Quæ vis eſt, iſtum, quæ tanta potentia CHRISTI
Vt queat à cœtus abripuiſſe ſinu?
Proq́; ſalutifero, quod habemus, dogmate, proq́;
Sint IESU, *grates, agnitione tui!*

Extremi judicii ſtatus.

Igni-

IGnigeno e Cœlo rediens cùm turbine CHRISTUS
Delebit Iudex omne quod eſſe vides.
Talis erit facies, talis mutatio rerum,
A primo qualis tempore nulla fuit.
Aſtra, mare, & tellus, & Mundus deniq; totus,
In Chaos antiquum, diſſoluëtur onus.
Flagitioſorum genus exitiale Virorum,
Detruſum præceps ibit ad ima Stygis.
Horrida Tartarei Phlegetontis numina pœnis,
Exercebuntur, quas meruêre, ſuis.
Captiva in lætum ducetur & illa triumphum,
Quæ nunc humanum demetit omne genus.
At pia Corda Virûm, nullis obnoxia fatis
Ampliùs, intrabunt Regia tecta Poli.
Accedent Geniis civesq; noviq; coloni,
Cum quibus æternùm ſœdus amoris erit.
Viridior ſpecies illis aſtro, oraq; longè
Illuſtri Phœbo ſplendidiora gerent.
Tùm ſe, quod ſummum eſt, altiſſimus ipſe fruendum
Quottidieq; illis & ſine fine dabit.
Præmia tanta bonis venient, tormenta neſandis
Talia, res ipſo ſic ſtatuente Deo.
Fac mihi contingant iſthæc quoq; præmia, CHRISTE,
Namq; datorem horum te Pater ipſe dedit

Mundus adverſatur Deo.

NIl bene Munde facis! ſtudia in contraria curris!
Niteris adverſum ſtulte ſaciúq; Deum.
Quid non audebis, te quando opponere tentas,
Cum magnoq; audes belligerare Deo?

Is tibi de summo Legatum misit Olympo,
Conspicuum donis, prodigiisq; Virum;
Qui Patris efficiens operâ commissa fideli,
Non renuitq; pati, non renuitq; mori.
Vt te, quò tendis, Stygio revocaret ab Orco,
Ad sacra teq; suâ duceret Astra viâ.
Nam tibi proposuit vitæ promissa perennis,
Et docuit quo sint percipienda modo.
Hic redivivus humo, jam percipit illa, simulq;
Cum Patre in rutilo considet ille throno.
In quoquam non est alio spes ulla salutis.
Hunc præter nemo Regna futura dabit.
Huic fidendum igitur, mos est huic, Munde, gerendus,
Huic sese totum sanctificare juvat.
Tu verò placitis, (tanta est insania) mavis
Hærere alterius, lussaq; vana sequi.
Quem Deus haut misit, CHRISTO *contraria cuncta*
Qui facit, & latâ te jubet ire viâ.
Hunc ardes, hujusq; pedes tu pronus adoras,
Heu! nec mancipium te pudet esse suum.
Caussa nec ulla alia est, nisi quòd det præmia vitæ
Istius, & liceat vivere pro libitu.
Dic Munde infelix, inquam dic, si sapis, hoc est
Cum magno si non belligerare Deo?
Stulte, pedem revoca, ne sit tibi ludicra, ne sit
Res ita de Corio ludere, Munde, tuo.
Quin potiùs rerum Domini, Regisq; potentis
Agnoscis CHRISTI *munia sancta Dei?*
Quin ejus, sub spe vitæ melioris habendæ,
Subdis tàm suavi colla superba jugo?

Aſpira ad Cœlos, veſtigia ſacra ſequutus
CHRISTI; non aliis itur ad Aſtra modis.

Cur ſint pauci fideles?

CVr ſint tàm pauci miraris in Orbe fideles,
A CHRISTO tritum quiq; ſequantur iter?
Deſine mirari, non eſt rationis opertæ;
Virtutis durum eſt quòd Pietatis opus.
Hinc fuerant pauci veſtigia ſancta ſequuti
CHRISTE tua, huicq; tui rarus amator erat.
Hinc qui vixiſſet ſanctè tua verba ſequutus
CHRISTE, & Apoſtolico tempore rarus erat.
Hinc teipſo dicente, fides cui vera futura eſt,
Poſtremo Mundi tempore, rarus erit.
Multi ſunt homines, qui CHRISTI nomine gaudent,
Sed pauci CHRISTI, quos pius urit amor.

Via ad Cœlos quæ ſit?

QVisquis ſcire cupis, quænàm via ducat ad Aſtra?
Accipe, non gravis eſt iſta docere labor.
Eſto tui pius ad Verbum, normamq; Magiſtri,
Nec renuas vera pro pietate mori.
Hac iter in Cœlum eſt, hac nobis ipſe præivit
CHRISTUS, ſervandi duxq; caputq; Gregis
Tale genus vitæ CHRISTUS propè duxit in Orbe,
Non hominem, at poſſit quale decere Deum.
Tales perpeſſus cruciatus, tale ſubivit
Funus, latrones quale ſubire ſolent.
Hac tamen immenſum redivivus adivit Olympum,
Et nunc æterni paſcitur ore Dei.

Frustrà desudas aliis in rebus, & urges
Cetera, Cœlorum qui cupis esse decus.

Eodem pertinet.

AVrea, si nescis, quænàm via ducat ad Astra,
Accipe quam monstret Filius ipse Dei:
Aurea, ne dubites, hæc te via ducet ad Astra,
Si servas summi tradita Iussa Dei.
Crede Dei Nato, non est alia ulla qua cunctos
Aurea Mortales ducat ad Astra via.

